

24 Μαΐου 2015

Ο Ευλαβέστατος Διονύσιος ο Νεώτερος ο Σταυροβουνιώτης

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου Κύπρου, Γέροντας Διονύσιος (ο Β') Μοναχός κατά την ημέρα της ενθρονίσεώς του. Διακρίνεται δίπλα του ο οικείος επίσκοπος, Μητροπολίτης Κιτίου Μακάριος -ο μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Μακάριο ο Γ'.

Ο οσιώτατος αυτός γέρων Διονύσιος ήτο ακριβές αντίγραφον του ανακαινιστού της Μονής, από τον οποίον εκληρονόμησε και το όνομα.

Εστερήθη ενωρίς του πατρός του, η δε μεγαλόψυχος μήτηρ του έδωκεν εις αυτόν αρίστην ανατροφήν, όπως και εις τον αδελφόν του Στέφανον, τον οποίον αργότερον έφερεν εις το μοναστικόν στάδιον. Ήτο επίσης και ανωτέρας μορφώσεως, καθότι ήτο διδάσκαλος, πράγμα πολύ σημαντικόν εις την εποχήν του.

Όταν ήλθεν εις τον γέροντά του διά να μονάση, δεν είχεν ακόμη τελειώσει τας σπουδάς του, αλλά ο διακριτικώτατος γέρων τον έστειλε με τα ράσα και ετελείωσε. Μετά των λεπτών σημείων της μοναστικής ζωής, ο νεώτερος Διονύσιος, εδιδάχθη από τον περινούστατον γέροντά του και την αγιογραφίαν, ώστε να θεωρήται εις σπουδαίος και διακεκριμένος αγιογράφος με άαίστην επίδοσιν.

Τί όμως να είπωμεν περί του αοιδίμου αυτού αγωνιστού και συνεχιστού της πατερικής μας παραδόσεως, ο οποίος εκάλυπτε μετά του μυστικού πέπλου της σιωπής και της κρυπτής εργασίας όλην την ζωήν του, και του οποίου όλα τα έργα εσφράγιζεν η κορυφαία, και κορωνίς των αρετών ταπεινοφροσύνη;

Έμαθε και εφύλασσε μετά ζήλου, την αρχήν της ιεράς μας παραδόσεως το «εργάζεσθαι εν τω κρυπτώ». Και ημείς οι ευτελείς διεπιστώσαμεν, πόσον του ήρεσκε η «κρυπτή» μελέτη και η αφανής εργασία κάθε μέτρου καλού και αρετής.

Πότε ακριβώς έφερεν εις την μονήν τον κατά σάρκα αδελφόν του Στέφανον δεν ενθυμούμαι, αλλά ήτο ολοφάνερον ότι επαγρυπνούσε διά την διαπαιδαγώγησίν του εις τα μοναχικά καθήκοντα, διότι τον είχε πάντοτε πλησίον του, εις ιδιαίτερον χώρον.

Η προθυμία, η ευλάβεια, η σιωπή, η υποχωρητικότητα, η ταπεινοφροσύνη και το λειτουργικόν πνεύμα, τα οποία εχαρακτήριζον τον ιερομόναχον Στέφανον, εμαρτύρουν την πατρικήν πρόνοιαν και κηδεμονίαν του οσιωτάτου αυτού γέροντος Διονυσίου.

Εις τους άλλους αδελφούς της Μονής, και ειδικώς τους νεωτέρους, ήτο το άλας και το φως. Ο ήρεμος και πράος του χαρακτήρ ήτο ικανός να μεταβάλλη και να διαπλάθη τους άλλους πατέρας, τους όποιους και μόνον η παρουσία του και τα γλυκέα του λόγια καθησύχαζον αμέσως, αν συνέβαινε κάποια παρεξήγησις.

Όπως η σκιά ακολουθεί τα σώματα, τα οποία την παράγουν, ούτω και η γλυκύτης, η αγαθότης και η ειρήνη ηκολούθουν αυτόν τον γέροντα. Ο μακαρισμός του Κυρίου μας, «Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί υιοί Θεού κληθήσονται», αρμόζει ολοκληρωτικώς εις τον γέροντα αυτόν, όσον βεβαίως είναι δυνατόν να εφαρμοσθή εις άνθρωπον. Δεν ενθυμείται ποτέ κανείς να τον είδε τεταραγμένον η ανήσυχον, ή

να τον ήκουσε να λέγη λόγια σκληρά ή απότομα. Αντιθέτως, ως μύρον και ευωδία Χριστού ήσαν τα λόγια, οι τρόποι και η συμπεριφορά του γενικώς.

Πόσον επαρηγόρει και «ήλειφε», κατά το λόγιον, ημάς τους νεωτέρους με γραφικά χωρία και ερμηνείας! Κάποτε διέπραξα κάτι το οποίον εφανέρωνεν απροσεξίαν και μάλλον νεανικήν απειρίαν και επίδειξιν. Με επληοίασε με το πατρικόν του χαμόγελον και με πολλήν στοργήν και γλυκύτητά μου είπε τα εξής: Ο Παύλος μας διδάσκει: «Όγκον αποθεμένοι πάντα και την ευπερίστατον αμαρτίαν, δι' υπομονής τρέχομεν τον προκείμενον ημίν αγώνα, αφορώντες εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν».

Πάντως, πέραν των πρακτικών αρετών, εκείνο το οποίον τον διακατείχε και κυριολεκτικώς τον ηχμαλώτιζεν ήτο η νήψις και η εσωστρέφεια. Ολοκλήρους ώρας εις τόπο ακίνητος και εκστατικός, εις μέρη απόμερα και απόκρυφα· πολλάκις δε εξεχύνετο ευωδία λεπτή και πνευματική, η οποία εμαρτυρούσε την παρουσίαν της Θείας Χάριτος, φανερώνουσα εις τους έχοντας την γνώσιν, περί ποίου ανδρός επρόκειτο. Διά τον λόγον αυτόν προσπαθούσε να μή μένη επί πολύ εις ένα τόπον.

Επίσης ήτο πολύ εγκρατής και ποτέ κανείς δεν τον είδε να φάγη κάτι εκτός της τραπέζης, αλλά ακόμη και εις αυτήν ενεκρατεύετο. Αρτήσιμον φαγητόν δεν έτρωγε ποτέ, παρά μόνον λαδερόν, όταν δεν ήτο νηστεία. Επετρέπετο εις την μονήν αυτήν η κατά βούλησιν νηστεία, εις τας ημέρας αυτών των Γερόντων.

Εις τας ακολουθίας είχε πάντοτε πολύν ζήλον όταν δε δεν έψαλλεν, ίστατο απόμερα και προσήχετο με κλειστούς σχεδόν πάντοτε τους οφθαλμούς· μόνον τα χείλη ενίοτε εκινούνται. Η έκφρασις και η παρουσία του ήτο θεωρία πνευματική και ζήλος Θεού επυρπολούσε την πλήρη θείου έρωτος καρδίαν του· τίποτε δεν ηλλοίωνε την συνηρπασμένην προς τον Θεόν διάνοιάν του.

Ποτέ δεν έλεγε περιττά ή άσκοπα λόγια· ωμίλει μόνον δι' υποθέσεις της Μονής ή διά πνευματικόν τι θέμα με σκοπόν να διδάξη ή να στήριξη. Συνήθως όμως ήτο σιωπηλός. Έχων αχώριστον σύντροφόν του την ακτημοσύνην και την «πτωχείαν» δεν απέκτησε τίποτε του αιώνος τούτου, όπως και οι προγενέστεροι του πατέρες, πλην των ενδυμάτων του, τα οποία ήσαν ταπεινά και απλά. Κατώρθωνε μετά της χαρακτηριζούσης αυτόν ταπεινοφροσύνης να παραμένη κεκρυμμένος και κατ'αυτόν τον τρόπον επέρασε την ζωήν του εις την αφάνειαν, άγνωστος εις τους πολλούς και γνωστός μόνον εις εκείνον τον οποίον από παιδός ηγάπησε και μετά ζήλου ηκολούθησε.

Η προσπάθειά μου να σκιαγραφήσω διά των εξωτερικών φαινομένων τον πράγματι θεοφόρον και θεόληπτον αυτόν γέροντα, μάλλον τον μειώνει· διότι τί ημπορεί να

είπη κανείς περί ενός «σκεύους εκλογής», εν τω οποίῳ «το θνητόν κατεπόθη υπό της ζωής»; και κάθε του σκέψιν και ενέργειαν διέπει «νους Χριστού»;

Μετά τον θάνατόν του οσιοτάτου Βαρνάβα, ανέλαβε κατόπιν πείσεως την ηγουμενίαν, αλλά δεν έζησε πολύ. Η ακοίμητος πρόνοιά του εις το βαρύ έργον του ποιμένος ηύξησε την κόπωσίν του εις το βαθύ γήρας όπου ευρίσκετο· και ούτω μετετέθη εις την αιωνιότητα πλήρης ημερών και πλήρης αρετών, τας οποίας εκαλλιέργησε συνειδητώς.

Την Κυριακήν των Αγίων Πατέρων της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου ευρίσκετο εις την αγρυπνίαν, μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων και απεσύρθη εις το δωμάτιόν του κατάκοπος. Αργότερον ετέλεσαν δι΄αυτόν το Άγιον Ευχέλαιον και το απόγευμα της ιδίας ημέρας παρέδωκε ειρηνικώς την ψυχήν του εις τον Κύριον. Ήτο το έτος 1951.

πηγή: Γέροντος Ιωσήφ, Όσιων Μορφών Αναμνήσεις, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 4, β΄ Έκδοσις, Ιερά Βασιλική και Πατριαρχική Μεγίστη Μονή του Βατοπαιδίου Αγίου Όρους, 2003. vatopedi.gr